

РЕШЕНИЕ

№ 4019

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 16.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11593** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. С. А., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-389/23.11.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

С жалбата се моли да се продължи получаването на личната ѝ пенсия за инвалидност поради общо заболяване и прекрати изплащането на личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, като се отмени решение № 2153-21-389/23.11.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ-С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. И., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 36 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

От данните в пенсионното досие е видно, че с разпореждане № [ЕГН]/25.02.2004 г. на длъжностното лице по ПО на Р. С. А. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в минимален размер до изчисляването ѝ по реда на КСО.

Към подаденото Заявление с вх. № 162/12.02.2004 г. са представени документи по чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, необходими за преценка на претендираното право и размера на пенсията. С последващо разпореждане № [ЕГН]/30.06.2004 г. пенсията за инвалидност поради общо заболяване е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО и определена в действителен размер 70,73 лв. от датата на отпускането ѝ, определен по реда на чл. 75 от КСО от следните данни: зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране /19.11.2003г./ - 26 години 08 месеца и 15 дни; индивидуален коефициент /ИК/ 0,843, изчислен от осигурителния доход на лицето за периодите: 01.01.1987 г - 31.12.1989 г и 01.01.1997 г.-11.03.2001 г.; доход за изчисляване размера на пенсията 218,97 лв., получен като средномесечният осигурителен доход за страната за 2002 г /годината преди отпускане на пенсията/-259,75 лв., е умножен по ИК 0,843; проценти осигурителен стаж -32,30 %.

След отпускането ѝ, пенсията за инвалидност поради общо заболяване е осъвременявана съгласно действащите през годините законови разпоредби и преизчислявана на основание чл. 102 от КСО въз основа на придобити след пенсионирането осигурителен стаж и осигурителен доход.

На основание § 7е, ал. 1 и 2 от Преходните и заключителни разпоредби /ПЗР/ на КСО с Разпореждане № 21221477398/01.01.2022 г. пенсията за инвалидност поради общо заболяване на Р. С. А. е преизчислена от 25.12.2021 г., като е определена в размер 273,60 лв., приравнен на минимален размер 314,50 лв., при зачетен осигурителен стаж 26 години 10 месеца и 04 дни до датата на инвалидизиране и 08 години, 02 месеца и 05 дни след датата на инвалидизиране.

Подадено е Заявление вх. № 2113-21-3315 от 25.05.2022 г., с което Р. А. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ и, към което е представила документи съгласно чл. 2 от НПОС за преценка правото и определяне размера на пенсията.

С Разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. на Ръководител „ПО" на Р. С. А. е отпусната лична пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 1, 2 от КСО с начална дата 25.05.2022 г. в размер 467,13 лв., а от 01.07.2022 г. на основание §7ж от ПЗР на КСО е определена в размер 527,13 лв. Размерът на пенсията е определен по реда на чл. 70 от КСО от следните данни: общ осигурителен стаж от трета категория труд - 35 години, 04 месеца и 10 дни, в това число 7 месеца на отложено пенсиониране; индивидуален коефициент, изчислен по реда на чл. 70, ал. 9, изречение първо и второ от КСО, съгласно нормативната уредба, приложима след 31 декември 2018 г. - 0,7959.

Последвали са изменения в получавания размер на пенсията, като този от 25.05.2022 г. определен съгласно чл. 70, ал. 1 КСО - 49,24% от 948.68 е 467.13 лв., а от 01.07.2022г размерът 527,13 лв. е определен по § 7ж от ПЗР на КСО, като към размера до 30.06.2022 г е прибавена сумата по ПМС № 479/30.12.2021 г. 60,00 лв.

На основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО от датата на отпускане на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст - 25.05.2022 г. е спряна получаваната до момента лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер 314,50 лв., като по-неблагоприятна от определената в размер на 467,13 лв. лична пенсия за ОСВ.

Разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. на длъжностно лице по ПО, с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл. 68, ал. 1, 2 от КСО в размер на 467,13 лв., и съгласно § 7ж от ПЗР на КСО от 01.07.2022 г. определена в размер 527,13 лв. е оспорено по административен ред, като е потвърдено с процесното Решение № 2153-21-389/23.11.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С.

град.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена чрез административния орган в предвидения преклузивен срок по чл. 118 от КСО, на 12.12.2022 год./по пощата/. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Оспореното Решение, както и Разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. отговарят в пълнота на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържат всички изискуеми елементи съгласно нормата. Същите са в писмена форма, посочени са правните основания за издаването на акта, фактическите основания, посочено е длъжностното лице, органът който го издава.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Не е спорно, че на жалбоподателката Р. С. А. е отпусната пенсия за ИОЗ в размер на 314,50 лв. Безспорно по делото е и, че същата е подала на 25.05.2022 г. заявление да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. От представените по делото доказателства е видно, че с разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, по реда на чл. 68, ал. 1, 2 от КСО, пожизнено, считано от 25.05.2022 г. в размер на 527,13 лв., като със същото разпореждане, на основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО, е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 25.05.2022 г.

В конкретния случай административният орган, издал разпореждането за отпускане на пенсия, се е мотивирал, че на жалбоподателката не може да се изплаща повече от една пенсия, а следва да се изплаща една пенсия в по - благоприятния за Р. С. А. размер, а именно - определеният размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст.

Жалбоподателката претендира, че не е била уведомена и не ѝ е дадена възможност да избира кой вид пенсия желая да получава. Съгласно чл. 101, ал. 1, т. 2 от КСО не могат да се получават едновременно лична или наследствена пенсия за осигурителен стаж и възраст с лична или наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Конкретният случай се отнася само до личните пенсии на Р. С. А.. Видно от съдържанието на посочената норма жалбоподателят може да получава само една от отпуснатите пенсии. Р. С. А. не попада в нито една от хипотезите на чл. 101 от КСО, при която за лица, отговарящи на определени условия, е предвидено право на избор. Спирането на изплащането на личната пенсия за ИОЗ е акт на обвързана компетентност, при постановяването, на който административният орган не разполага с право на избор и при наличие на предвидените в закона предпоставки е длъжен да спре пенсията. Жалбоподателката по свой почин е сезирала пенсионния орган за отпускане на лична пенсия за ОСВ и когато последният е изпълнил това, в условия на обвързана компетентност за органа съществува задължение да избере по-благоприятната по размер пенсия.

Законодателят императивно посочва в разпоредбата на чл. 74, ал. 4 от КСО, че пенсия за инвалидност поради общо заболяване не се отпуска, възобновява или възстановява на лица, на които е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В разпоредбата на чл. 96 от КСО от общите правила за пенсиите няма предвиден ред, по който лицата сами да се отказват от придобити и упражнени права по свое желание. По отношение на получаваната пенсия за осигурителен стаж и възраст,

отпусната с оспореното разпореждане, са налице придобити пожизнени права, които не могат да бъдат прекратени.

Предвид посочените разпоредби, няма правно основание пенсията за осигурителен стаж и възраст да бъде прекратена, а личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване - възстановена.

По смисъла на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на ТП на НОИ.

В чл. 101, ал. 1 от КСО изрично са посочени случаите, в които не могат да се получават едновременно две пенсии. Във всички случаи, когато едно лице има право да получава две от тези изрично посочени пенсии, на различни основания, то следва да получи само една от тях, която е в по-благоприятен за него, по-висок размер. Ако при подадено заявление за отпускане на пенсия административният орган установи наличието на предпоставките по чл. 101, ал. 1 от КСО е длъжен, действайки при условията на обвързана компетентност, да отпусне една пенсия, като се съобрази кой размер на пенсиите, за които има право да му бъдат отпуснати е по-благоприятен. Следователно, оспореният акт е постановен в съответствие с предвиденото в закона и се явява законосъобразен.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли, като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 36 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. А., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-389/23.11.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане № [ЕГН] от 17.06.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Р. С. А., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100(сто) лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: